

OLÁH ANDRÁS

Anna naplójából

J. Gy. emlékének

nem lett volna szabad
közel engednem magamhoz
de túléltem a türelmedet
elmulasztottad a jogosultságot
hozzám megszerezni
köztünk súlyos vákuum keletkezett
– holtág maradtunk
és vízünk sohasem érte el a tengert

szemem előtt játszódtál
mégis elérhetetlenül távol
minden versed iniciálé
meg nem élt szerelmünk kódexében
de hiányzott belőled a tapintat:
gyötörtél s mint a rák
megszálltad lelkem minden zugát
én pedig nem bírtam állni tekinteted
vállatólámpáit: gyáva célpont lettem

azt hittem sebezhetetlen vagyok
s beoltva az emlékek ellen
s hogy viszonyunk szimpla flört volt csupán
terhes ragaszkodásod iszonyt indukált
menekültem előled
csak most értek el hozzám
a versekben közszemlére tett szomorú szavak
most jöttem rá hogy már rég
nem önmagunké vagyunk
hogy túsod lettem s lelkem
kuszább mint a szennyes-halom
nagy mosás előtt hétfvégén szombaton

menetrend szerint

az éjszakák a legrosszabbak
- hogy szorult beléd ennyi magány -
dideregsz a köszvényes bútorok között
hallod amint diólevélbe
csomagolja a teraszt a szél
vetkőzni tanulsz te is mint a fák
hogya újra meg újra szétszedd
és összerakd az életed
de lejárt bankkártya maradsz csupán
amit elnyel az éhes automata
gyógyszerek mérgezik álmodat
az utcán kóbor kutyák párzanak
ám te azzal törődsz csak
hogya miként mentsd át
magad a másnap reggelbe
ahol majd ismét megy minden
a megszokott menetrend szerint

zárójelben

már semmi dolgom veled
zárójelbe tettél
azóta ökölbe szorítva élek
s vonyítok mint a láncra vert ebek
ideiglenes lakód voltam
- átszállóvendég -
kirekesztettél magadból
s már csak a jeltelen idő vet
eléd néha mint állatkerti
elefántnak a kockacukrot